

ת"פ 55982/08/20 - מדינת ישראל נגד באדר אלסייד

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 55982-08-20 מדינת ישראל נ' אלסייד
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים באדר אלסייד

פסק דין

1. אני מורה על זיכוי הנאשם בתיק זה, מחמת הגנה מן הצדק, לפי סעיף 149(10) לחסד"פ.

מהלך המשפט:

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום (בעקבות בקשתו להישפט) המייחס לו עבירה של **גרימת רעש מרכב**, לפי סעיף 2 לחוק **למניעת מפגעים**, תשכ"א-1961 (להלן-החוק) ותקנות 2(ב) ו-17 לתקנות **למניעת מפגעים (מניעת רעש)**, תשנ"ג-1992 (להלן-התקנות), יחד עם פרט 6 לתוספת לצו סדר הדין הפלילי (עבירות קנס-מניעת רעש), תש"ס-2000 (להלן-הצו).

על פי כתב האישום, ביום 2.12.19 בשעה 10:55 לערך, ברחוב שמריהו לוי בבאר-שבע, נהג הנאשם במכונית והפעיל את צופר המכונית שלא לשם אזהרה מפני סכנה קרובה, ובמידה הנמשכת וחוזרת יותר מהדרוש בנסיבות.

3. הנאשם ייצג את עצמו בהליך. בדיון מיום 19.10.20 הנאשם כפר במיוחס לו וביום 23.12.20 נשמעו הראיות בתיק וכן נשמעו סיכומי הצדדים. בתום הדיון הסכימו הצדדים שלא לזמנם שוב לבית המשפט לצורך מתן הכרעת הדין וכי פסק הדין יישלח לצדדים.

4. להלן תמצית עדות הפקח **מר שמעון בירוודקר**:

העד משמש כסייר בשיטור העירוני של תחנת באר-שבע מזה כשמונה שנים ובמסגרת תפקידו אוכף עבירות "איכות חיים", כדוגמת מפגעי רעש ופסולת.

הפקח כתב את הדו"ח **1/ת**.

על פי עדות הפקח, ביום האירוע נסע ברחוב שמריהו לוי ומימינו מבוצעות עבודות החוסמות את המדרכה. לכן אנשים יורדים לכביש וחוצים את הכביש. הוא נסע בניידת, ליד הנהג. הניידת עצרה לפני אישה מבוגרת שחצתה את הכביש. בעת שעצר "מאחורה צופרים צופרים" ללא שהיתה סכנה. הנאשם עצר ליד הניידת, הוא ביקש

מהנאשם תעודת זהות והנאשם אמר "מי אתה שאביא לך ת"ז". בתגובה אמר לנהג לעצור בצד, בירר את זהותו ונתן לו דו"ח על צפירה שלא לצורך אזהרה (למעשה, אין מחלוקת, כי הודע לנאשם שיקבל את הדו"ח בדואר, והדו"ח לא נמסר במקום).

נרשמה תגובת הנאשם בדו"ח ת/1, כי צפר בשל סכנה.

בעת עדותו, העד לא זכר איך הנאשם נעצר ליד הניידת "או שסימנתי לו או שהוא הגיע עם הרכב. הוא הגיע חלון מול חלון והפקח שאל אותו למה אתה צופר". הנאשם צפר "כמה צפירות יחד. כמה צפירות אחת אחרי השניה". לעניין עוצמת הצפירה העד מסר, כי איננו זוכר את עוצמתה. לשאלה כמה חזקה היתה הצפירה השיב: "כמו צפירה. לא יודע. לכל רכב יש את העצמה שלו".

במסגרת החקירה הנגדית השיב הפקח, שבמהלך השנים לא נתן דוחו"ת רבים בגין צפירה "3-4 דוחות". כן השיב, שהטיפול בגין הפרעה שנגרמת כתוצאה מעבודות בניה וחסידת המדרכה הוא בסמכות העיריה והוא מניח שהעבודות במקום בוצעו באישור העירייה והעניין אינו בתחום סמכותו.

לטענת הנאשם, שהעבודות וחסידת הכביש גרמו לסכנה ולהפרעה בדרך ולכן צפר השיב העד, שהמשאית עמדה במקום ומרגע שעמדה אין סכנה. העד הסביר, שהשיטור העירוני עובד בשיתוף עם העיריה, "אם אף פעם לא ניגשנו אז אני מאמין שיש להם אישור". העד אישר כי הנראה שצילום שהוצג לו (נ/1) משקף את מראה הזירה ביום האירוע ואישר, שהמשאית מפריעה לתנועה. העד אישר, שבתמונה נראות מכוניות עוקפות בנתיב הנגדי ואישר שהדבר יכול להוות סכנה. כן אישר, שבמקום מוסדות וחניות ומקום עמידת המשאית גורמת לאנשים לרדת לכביש באופן שיכול להוות סכנה.

בנוגע לתמונה נוספת שהוצגה לפקח, הפקח לא אישר שבעת האירוע הצומת היה חסום במכוניות, אך פרט לכך אישר את מראה הזירה (נ/2).

הנאשם הציג לבית המשפט ולעד מתוך מכשיר הטלפון שלו את מועד צילום התמונות, כ-6 דקות לאחר חתימת הדו"ח.

העד התקשה לתאר את מיקומו בזירה בעת האירוע ואולם בסופו של דבר, בסיוע ב"כ המאשימה וכן בסיוע בית המשפט הבהיר, כי בעת האירוע הניידת עמדה מאחורי המשאית הנראית בתמונה נ/1 (הימנית מבין השתיים), בכיוון הנסיעה, בניסיון לעקוף את המשאית בנתיב הנגדי כדי להמשיך ולעבור, כיוון שהמשאית חסמה את נתיב הנסיעה בכיוונו. מכונית הנאשם היתה מאחוריו. לפני הניידת חצו אנשים את הכביש כי המדרכה היתה חסומה. האישה חצתה את הכביש בין הניידת ובין המשאית. העד אישר, שמשאית הדלק הנראית בצילום מפריעה לדרך אך עמד על כך, שבעת עמידה אין סכנה המצדיקה צפירה.

העד הסביר, שבין הניידת ובין המשאית לא היו מכוניות נוספות. מכונית הנאשם היתה מאחוריו והוא איננו זוכר האם היו מכוניות נוספות מאחוריה. העד עמד על כך, שהנאשם הוא היחיד שצפר.

העד השיב, שהנאשם צפר "כמה צפירות קצרות רציפות". לדברי העד, כשכתב בדו"ח "צפר ללא הפסקה" הכוונה לצפירות ברצף, כפי שהעיד: "צפרת מספר פעמים, זה נקרא ללא הפסקה".

העד עמד על כך, שהיה לפני מכונית הנאשם ולא ראה סכנה. העד אישר, שלא יכול היה לראות את מה שמאחוריו.

5. להלן תמצית עדות הנאשם:

הנאשם העיד, שצפר במקום כי זיהה סכנה. לדבריו, המדרכה היתה חסומה ולכן אנשים התפרצו לכביש ולכן צפר למי שעבר לפניו. גם בתמונות נראים בבירור אנשים הולכים באמצע הכביש, בגלל המשאיות שחסמו את המדרכה. הדבר יצר סכנה ולכן צפר.

בחקירה הנגדית הנאשם עמד על כך, שהמשאיות חסמו את הנתבי. לשאלת ב"כ המאשימה שצפר כי דרכו היתה חסומה ולא בגלל סכנה, הנאשם השיב, שהמצב שתואר גם על ידי הפקח מהווה סכנה: אנשים שיורדים לכביש בגלל מדרכה חסומה, כשאין מעבר חציה. לדבריו, בתור נהג זיהה סכנה במצב הזה, אנשים התפרצו לכביש לפניו ולכן צפר. הנאשם הבהיר, שאין היגיון בכך שצפר לשוטר. לדברי הנאשם, למיטב זכרונו בין הניידת ובין כן היו מכוניות נוספות. לשאלה איך הפקח ידע להגיע אליו הנאשם השיב, שהוא זה שעצר ליד הניידת, פתח חלון ושוחח עם הפקח. לדבריו, הוא יזם שיחה עם הפקח והעיר לו שהמשאיות חוסמות את הכביש. שיחה זו התקיימה אחרי הצומת, לאחר שחצה את הצומת והמשיך ישר, אחרי הניידת. לדבריו, מכונית אחת או שתיים שהיו בינו ובין הניידת פנו שמאלה בצומת. לדבריו, במענה לשיחה אותה יזם עם הפקח לגבי המשאיות שמפריעות, שאל אותו הפקח שנהג בניידת למה הוא צפר, לקח את פרטיו ואמר לו שיקבל דו"ח הביתה. לדבריו, הסביר לפקח שהיתה סכנה. לטענת ב"כ המאשימה ש"בזמן אמת" לא מסר את גרסתו המלאה השיב שאמר לשוטר שהיתה סכנה וכן הבהיר שלא צפר יתר על המידה.

הנאשם העיד, שבעת הצפירה לא היה בעמידה מוחלטת אלא היה בנסיעה ועצר בגלל אנשים שחצו את הכביש באלכסון. לדבריו, הניידת היתה לפניו ולא אחריו ולא ראתה מה קורה מאחור. העד הכחיש שצפר "מעצבים", לדבריו ראה הרבה מפגעים אבל אם לא היתה סכנה לא היה צופר. לדברי הנאשם, השוטר רצה להצדיק את העבירה והפריעה לו העובדה, שהנאשם התריע בפניו על המצב. לתחושתו, קיבל את הקנס כי העיר לשוטר ולכן גם השוטר שיקר בתיאור האירוע - שכולם היו בעמידה, שלא היו מכוניות נוספות ביניהם. לדברי הנאשם, העובדה שנהג במהירות מינימאלית בתנאי הדרך לא שוללת את הצפירה עקב סכנה.

סיכומי הצדדים

6. **המאשימה בסיכומיה** עתרה להרשיע את הנאשם על סמך דו"ח השוטר ועדותו. מדובר במצב פשוט שבו צומת חסום, השוטר עומד כדי לאפשר להולכת רגל לחצות את הכביש, והנאשם עמד מאחוריו וצפר לו ממושכות במידה שאינה דרושה למניעת סכנה. טענת הנאשם, שגרסתו לפיה אנשים חצו את הכביש לפני ולכן צפר לא הוטחה בשוטר בחקירה הנגדית. גם הטענה שהיו מכוניות נוספות בין הניידת למכונית הנאשם עלתה לראשונה בעדותו ולא הוטחה בשוטר. לדברי המאשימה, "לא יכולה להיות סכנה במהירות נמוכה" כאשר השוטר העיד שהיה במצב של עמידה ולא נסיעה והנאשם היה מאחוריו. הנאשם לא פירט את טענת הסכנה שלו - לא בזמן האירוע ולא בהקראה, דבר המחזק את טענת המאשימה שלא היתה סכנה. לנאשם הפריעה חסימת הדרך, והפריע לו שהשוטר לא אכף את זה. הנאשם צפר מספר פעמים כי הפריעו לו וחסמו לו את הדרך ולא מפאת סכנה.

לעניין עוצמת הרעש, די בהתרשמות הסובייקטיבית של השוטר כי הרעש הוא חזק.

נטען, כי מאחר שמדובר בעבירת אחריות קפידה, שכל יסודותיה הוכחו, יש להרשיע את הנאשם.

7. **הנאשם בסיכומיו** עתר לזכותו. הנאשם טען כי צפר בנסיבות בהן מדרכה ונתיב נסיעה נחסמו של עבודות באתר בניה וחניית משאיות. הדבר גרם למכוניות לעקוף בנתיב הנגדי וכן לעקוף בצומת כדי לעבור את

המכשול. כמו כן הולכי רגל נאלצו לרדת לכביש ולחצות ללא מעבר חציה עקב מדרכה חסומה. מציאות זו אושרה גם על ידי השוטרים. בעת שנסע בדרך זיהה סכנה וצפר. השוטרים שנסע לפניו לא יכול היה לראות את מה שהתרחש מאחוריו. תגובה זו נמסרה לשוטרים גם בזמן אמת. הדו"ח התקבל לאחר שהוא יזם את הפניה לשוטרים. באותה עת השוטרים לא שאל שאלות נוספות ולא נתן לו להסביר, אלא כתב את הדברים בצורה קצרה ואמר לו שיקבל דו"ח הביתה. הנאשם הסביר, שהוא מבין שלבית המשפט "קשה" לקבוע שהשוטרים משקרים והוא לא עושה לכך, אלא עושה לקבוע שהצפירה היתה מוצדקת ומידתית.

8. בהתאם להסכמת הצדדים פסק הדין ניתן בהיעדרם ומומצא לצדדים.

דין והכרעה

התקיימות יסודות העבירה וקיומו של הצדק להתנהגות הנאשם

9. כאמור בפתח הדברים, במקרה זה יש להורות על זיכוי הנאשם מחמת הגנה מן הצדק. טענותיו העובדתיות של הנאשם, שאינן משפטן וייצג את עצמו בהליך, לעניין נסיבות האירוע והנסיבות שהובילו למתן הדו"ח מקימות את הטענה המקדמית. בהיות הנאשם בלתי מיוצג, לא העלה את הטענה המשפטית במפגיע אך באחריות בית המשפט לבחון את המשמעות המשפטית של הטענות העובדתיות בכללותן, ואם נקבעים ממצאים לזכות הנאשם, או שנקבע כי בנסיבות יש להניח לזכות הנאשם מצב עובדתי מסוים, המקיים לו הגנה בפלילים, מחוייב בית המשפט להעניק את המשמעות המשפטית המתאימה לאותן עובדות. כך החלטתי לעשות במקרה זה, כפי שיוסבר להלן.

10. אכן, כטענת המאשימה, העבירה בגינה הועמד הנאשם לדין היא עבירה מסוג "אחריות קפידה" בעניינה נקבע בסעיף 22 חוק העונשין, כי נאשם הטוען שפעל ללא רשלנות או מחשבה פלילית - עליו הראיה וכן, כי הנאשם עשה ככל שהניתן למנוע את ביצוע העבירה.

11. בנוסף, בשים לב לאופן בו מנוסחת העבירה, הרי שמוטל על הנאשם הנטל להראות, שהתנהגותו היתה מוצדקת. קרי, שהיתה קיימת במקרה זה הצדקה לצפור.

יובהר כבר כעת, כי לאחר בחינת מכלול הראיות וגרסת הנאשם לא ניתן לקבוע כי הנאשם עמד במקרה זה בנטל המוטל עליו.

12. סעיף 2 לחוק קובע:

"לא יגרום אדם לרעש חזק או בלתי סביר, מכל מקור שהוא, אם הוא מפריע, או עשוי להפריע, לאדם המצוי בקרבת מקום או לעוברים ושבים".

תקנה 2(ב) לתקנות מגדירה את המקרה הפרטי של שימוש בצופר הרכב וקובעת, הלכה למעשה, מתי תחשב צפירה כרעש "בלתי סביר", המפריע או עשוי להפריע:

"(ב) לא יפעיל אדם ברכב צופר, פעמון, אות או אמצעי אזהרה הגורמים רעש כיוצא בזה, אלא אם כן -

(1) הדבר דרוש לשם אזהרה מפני סכנה קרובה שאין למנוע אותה אחרת;

(2) הפעלת הצופר, הפעמון או אמצעי האזהרה האמורים אינה נמשכת וחוזרת יותר מן הדרוש לפי הנסיבות".

13. הכרעת המחוקק ומחוקק המשנה היא, שהפעלת צופר הרכב, שלא לשם אזהרה מפני סכנה קרובה, שאין למנוע אותה אחרת או באופן החוזר ונמשך מעבר לדרוש בנסיבות, היא מעשה אסור.
- ביחס שבין התקנה לחקיקה הראשית נקבעה כמעין חזקה עובדתית, ששימוש בצופר שלא למטרת מניעת סכנה **או** שימוש בצופר במידה העולה על הנדרש (גם במקרה של סכנה כאמור) מהווים רעש בלתי סביר.
14. אכן, כטענת המאשימה, עוצמת הרעש וסבירותו נלמדים מהנסיבות, לרבות התרשמות הפקח, ולא מתחייבת מדידה אובייקטיבית. אף שמצאתי במקרה זה קושי בקביעת ממצאי עובדה חד משמעיים על יסוד עדות הפקח, בשים לב לעדות הנאשם לא ניתן לקבוע, כי הנאשם עמד בנטל הראייתי המוטל עליו:
15. צודק הנאשם, כי קיימת אי התאמה מסוימת בין התיאור בדו"ח **1/ת** והתיאור בעדות הפקח: בעוד שבדו"ח נכתב, כי הנאשם צפר "ללא הפסקה" בעת העדות נמסר, כי הנאשם צפר "כמה צפירות אחת אחרי השניה" ובהמשך - "כמה צפירות קצרות רציפות" (וראו דברי ב"כ המאשימה בסיכומיה עת דיקה וייחסה לנאשם 3 צפירות). לשאלה בחקירה הנגדית לגבי הפער בין האמרות הסביר: "צפרת מספר פעמים, זה נקרא ללא הפסקה" (עמוד 8, שורה 4).
- קשה לקבל את הטענה, כי צפירה "ללא הפסקה" ושלוש "כמה צפירות קצרות רציפות" הן תיאור זהה של התנהגות הנאשם.
16. ואולם, אין בגרסת הנאשם כדי לסתור את החזקה שבסעיף והנאשם לא עמד בנטל המוטל עליו להראות, כי השימוש בצופר באירוע נועד למנוע סכנה קרובה. לעניין זה יודגש, כי עצם העובדה שהוכח כי זירת האירוע היתה כאוטית, בלתי מוסדרת ובה **פוטנציאל** רב לאירועים מסוכנים לא די בה. מבחינה זו, תשובות הפקח בחקירה הנגדית, בהן אישר את דברי הנאשם כי בכל אחד מהמפגעים בזירה טמונה סכנה פוטנציאלית לא מקימה לנאשם את ההגנה הנחוצה.
17. על הנאשם היה להראות, שברגע הצפירה פעל להזהיר מפני סכנה **קונקרטי** שלא היתה דרך אחרת למנוע אותה זולת צפירה. הנאשם, גם לשיטתו, לא מסר תיאור עובדתי ספציפי שכזה.
18. הנאשם, לשיטתו, היה בנסיעה איטית המתחייבת מתנאי הדרך כשאין חולק שלפניו שתי משאיות **עומדות** (החוסמות את נתיב נסיעתו), ואחריהן הניידת - גם היא בעמידה. לעניין זה, המחלוקת העובדתית האם בין הניידת לרכב הנאשם עמדה מכונית נוספת אם לאו אינה טעונה הכרעה (אך אציין, כי הנאשם לא הציג לשוטר את גרסתו העובדתית בעת החקירה הנגדית ולא הטיח בו כי עדותו אינה נכונה. גרסת הנאשם לעניין זה נשמעה לראשונה בעת עדותו).
19. הנאשם, לטענתו **שלא נשללה** לא צפר לניידת אלא נוכח הסכנה שנבעה ממצב הדרך, מעוברים ושבים שהלכו על הכביש בניסיון לחצות את הכביש באופן מסוכן. הנאשם העיד, כי היה באותו שלב בנסיעה איטית ופר אגב הסכנה. אך אין די בכך. הנאשם צריך היה להסביר, מה בדיוק אירע ברגע שבו החליט לצפור, לתאר באופן ספציפי את הסכנה אותה ניסה למנוע ולהראות שנחוץ היה שימוש בצופר המכונית על מנת למנוע את הסכנה. התקנות נועדו למצב שבו הצפירה נחוצה על מנת להתריע לנהג, או להולך רגל, שאולי אינם רואים את הנהג הצופר, או נהג או הולך רגל אחר, או מכשול אחר ועל כן הצפירה מהווה מעשה מיידי של דחיפות למניעת הסכנה. במצב הרגיל, תגובת הנהג המתבקשת נוכח הולך רגל

החוצה את הכביש לפניו (ואפילו עושה כן בצורה מסוכנת ובניגוד לחוק), היא לעצור ולאפשר לו חצייה בטוחה (כפי שעשתה הניידת לפניו). צפירה לשם הבעת מורת רוח נוכח התנהגות מסוכנת של הולך רגל, אינה מהווה שימוש מותר בצופר על פי הדין הקיים.

20. משכך, לא ניתן לקבוע כי הנאשם עמד בנטל המוטל עליו להראות, שהתנהגותו היתה מוצדקת.

21. יש להעיר עם זאת, שטענת המאשימה, כשלעצמה, כי גרסת הנאשם כבושה, דינה להידחות: הנאשם העלה טענה כי צפר בגלל "סכנה" כבר במעמד האירוע. בפרט במצב שבו מדובר בעבירת "אחריות קפידה", שבה די בהוכחת היסוד העובדתי על מנת לבסס הרשעה, מצופה מהפקח השומע טענת הגנה מצד חשוד בזירה, לתעדה כדבעי ולהרחיב בה. מן הראוי היה לתעד את גרסת הנאשם במלואה. אם החשוד מסר על "סכנה", השאלה "איזו סכנה" היא שאלה בסיסית מתבקשת והתייחסות לעובדות כפי שהפקח חווה אותן בזמן אמת גם היא מתבקשת. לא מדובר בפעולות חקירה מורכבות, מסובכות, הדורשות בדיקות נוספות או מצריכות זמן רב.

22. נוכח האמור לעיל, טענת הנאשם כי הפעלת צופר המכונית במקרה זה היתה מוצדקת ומידתית דינה להידחות.

הגנה מן הצדק בשל הנסיבות הקשורות במעשה האכיפה

23. למרות האמור, שורת הצדק מחייבת שלא להורות על הרשעת הנאשם בדין במקרה זה. בהינתן מכלול נסיבות האירוע, ובפרט נסיבות מסירת הדו"ח לנאשם מצאתי, כי קמה לנאשם הגנה מן הצדק.

24. ממכלול הראיות מתברר, כי הזירה בה התרחש האירוע היתה זירה כאוטית, וזאת בלשון המעטה. המדובר באיזור ציבורי-מסחרי שבו מתרחשות עבודות בניה, באופן החוסם את המדרכה ומשאיות עומדות בתוך הצומת באופן החוסם נתיב נסיעה. כלי רכב העוברים ברחוב או מבקשים לפנות בצומת נאלצים לעשות זאת תוך כניסה לנתיב הנסיעה הנגדי. עוברי הדרך נאלצים ללכת בתוך הכביש ולחצות את הכביש בצורה לא מסודרת, ואף בתוך הצומת. בנוסף, בצילומים נראות מכוניות פרטיות חונות על המדרכה. כאמור, תיאור זה לא נשלל על ידי הפקח ולמעשה אושר על ידו.

25. מעין דו"ח הפקח אין כל איזכור לנסיבות אלה. בנוסף, בשונה מהמשתמע מהטקסט הקצרצר בת/1 לא נשללה (ובמידה רבה אף אושרה) טענת הנאשם, כי המפגש בינו ובין הנאשם לא התרחש אגב פעולת אכיפה מצד הפקח, או בעקבות פעולה יזומה מצדו להפסקת הצפירות "ללא הפסקה" או בתגובה להן.

למעשה, לא נשללה טענת הנאשם, כי ההחלטה לקחת את פרטיו ולהודיע לו על קבלת הדו"ח התקבלה לאחר שהנאשם נעצר ביוזמתו הוא ליד הניידת והתריע לגבי המפגעים בצומת ובסמוך לה. מתן הדו"ח לנאשם היתה תגובתו של הפקח נוכח פניית הנאשם-האזרח אליו, כאיש אכיפת החוק, בטרוניה על מצב הזירה. הנאשם, מבחינתו, ביצע מעשה לגיטימי של אזרח הפונה לקבלת סיוע ומענה מגורם הרשות ונציג הרשות גומל לו על כך, ברישום דו"ח. המדובר בדו"ח, שלולי יוזמת הנאשם בפנייה אל הפקח, לא היה ניתן כלל.

הראיות מלמדות, כי גם מבחינת הפקח "בזמן אמת" לא התרחש אירוע שהצריך פעולת אכיפה אקטיבית ויזומה
עמוד 6

אלא הדבר נעשה בתגובה לפניית הנאשם, כאזרח אל הפקח, כאיש אכיפת החוק, נוכח הזירה הכאוטית, המסוכנת ומרובת המפגעים ממנה ניתן להתרשם היטב מהצילומים.

בהקשר זה אציין, כי אף שהפקח העיד, בצדק מבחינתו, שאינו זוכר את האירוע לפרטיו, הוסיף בעדותו פרט שלא נרשם כלל בדו"ח, כי הנאשם סירב בתחילה למסירת פרטיו. לטענה זו שהופיעה לראשונה בעדותו אין אחיזה נוספת בראיות ולא אוכל לקבלה.

משכך אני סבורה, כי מעשה אכיפת החוק נגד הנאשם במקרה זה נעשה באופן בלתי מוצדק ועל רקע נסיבות שאינן מצדיקות כלל אכיפה של החוק. נסיבות עובדתיות אלה התבררו רק במהלך המשפט, אגב החקירה הנגדית של הפקח ובעת עדות הנאשם ולא קיבלו ביטוי מוקדם בדו"ח. גם בכך מצאתי טעם לפגם. בעניין זה, גם בית המשפט תהה, בעת שהתחוורה תמונת המצב העובדתית בדבר מידת שיקול הדעת שבאכיפה בנסיבות הכלליות (ראו הערה בעמוד 5 לפרוטוקול). ואולם, משעמדה המאשימה על המשך ניהול ההליך בית המשפט שמע בקשב ובסבלנות את כלל הטענות ומיצה את הבירור העובדתי.

26. הנאשם העיד על תחושת העלבון שלו, כאזרח, שזכה לקנס רק בשל ש"העז" להפנות טרוניות אל הפקח. הנאשם סיפר על הנסיבות שהובילו אותו, במצב דברים זה, לבקש להישפט ולהביא את תחושתו ודבר עלבוננו בפני בית המשפט, על מנת שייעשה משפט צדק. דברי הנאשם היו כנים ואותנטיים והתרשמתי מתחושת עלבוננו בדבר אמת. התרשמתי מדברי הנאשם שהתנהלותו לא נועדה להתחמק מתשלום קנס בסך 250 ₪, אף לא מהנגחות "לשמה" עם הממסד. התרשמתי, כי הנאשם הגיע לבית המשפט מתוך ציפייה כי קולו יישמע וכי דבר עלבוננו יקבל ביטוי. וכך אני מוצאת לנכון לעשות.

27. עוד יוזכר, כי טענת הגנה "מן הצדק" אינה מובילה, באופן אוטומטי, לתוצאה של זיכוי מכתב האישום. אם הגיע בית המשפט למסקנה, כי נפל פגם הפוגע בשורת הצדק, ככל יש לבחון את עוצמת הפגם ולאזנו אל מול שיקולים אחרים. לעתים ימצא בית המשפט, כי חרף קיומו של פגם אין להורות על זיכוי הנאשם והפגם צריך להישקל בשלב הענישה. במקרה זה, שבו מדובר בעבירה "קלה" שהקנס המקורי בגינה הוא 250 ₪, אינני סבורה כי דיון זה מתבקש. כפי שהעיר הנאשם במהלך הדיון, הנאשם הוא אדם עובד ועצם ההגעה לבית המשפט "עלתה לו" יותר מסכום הקנס. במצב דברים זה הסעד המתאים הוא זיכוי.

סוף דבר:

28. נוכח כל האמור לעיל, דין טענת ההגנה של הנאשם, כי עשה שימוש מוצדק ומידתי בצופר המכונית באירוע, להידחות. יש להורות על זיכוי הנאשם מחמת הגנה מן הצדק.

29. המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים.

הצדדים.